

Poselství Jana Pavla II. k VIII. světovému dni mládeže

Ve Vatikánu, dne 15. srpna 1992

„JÁ JSEM PŘIŠEL, ABY MĚLY ŽIVOT A ABY HO MĚLY V HOJNOSTI.“
(JAN 10,10)

Drazí mladí!

1. Po setkáních v Římě, Buenos Aires, Santiagu de Compostela a v Częstochowé pokračuje naše putování cestami současných dějin. Příští etapou bude Denver, který se nachází v srdci Spojených států poblíž Skalitých hor v Coloradu, kde se v srpnu 1993 uskuteční VIII. světový den mládeže. Tam se společně s mnoha mladými lidmi z Ameriky shromáždí, jak se to již stalo na předešlých setkáních, chlapci a děvčata ze všech národů, aby tak vyjádřili živou víru, nebo alespoň vášnivé hledání pravdy, které je vlastní mládeži všech pěti světadílů. Tyto opakující se manifestace nemají být pouze jakýmsi obvyklým rituálem, tedy událostí, která se koná jenom proto, že je zvykem to tak stále opakovaně konat. Naopak, tato setkání mají svůj hluboký důvod, který tkví v srdci člověka a odráží se v životě putující misionářské církve. Světové dny mládeže a setkání mládeže představují jakási zastavení připravené Prozřetelností: slouží k tomu, aby se mladí lidé zamýšleli nad svými nejdůležitějšími tužbami a záměry, aby prohlubovali svůj smysl pro církev, aby s větší radostí a smělostí vyznávali společnou víru v mrtvého a vzkříšeného Krista. Při těchto setkáních pak v mnoha mladých lidech dozrávají odvážná rozhodnutí, která pak mohou pomoci zaměřovat běh příštích dějin pod mocným i sladkým vedením Ducha svatého. Ve světě pozorujeme proměny časů a střídání politických režimů, které určití lidé vnutili jiným lidem. Důsledky toho všeho jsou patrné každému. Je nemožné vytvářet pravou a trvalou jednotu prostřednictvím donucování a násilí. Kýžené jednoty může být dosaženo jedině tak, že bude postavena na základě společného dědictví a všeobecně přijímaných a sdílených hodnot, jako jsou kupříkladu úcta k lidské důstojnosti, otevřenost vůči životu, obrana lidských práv, otevřenost transcenci a oblasti ducha. Z tohoto hlediska chce být světové shromáždění mládeže odpovědí na výzvy času, který se proměňuje, i setbou a příslibem nové jednoty, která překračuje a osvětluje řád politiky. To vše se zakládá na vědomí, že pouze Stvořitel lidského srdce je schopen dát přiměřenou odpověď na očekávání, které v tomto srdci přebývá. Světový den mládeže se tedy stane zvěstí Krista, který říká: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,10)

2. Přistupujeme tedy k ústřednímu tématu, které bude orientovat naše úvahy v tomto roce při přípravě blížícího se Světového dne mládeže. V rozličných jazycích existují různé termíny, jimiž se vyjadřuje to, co by člověk rozhodně nechtěl ztratit, to, nač toužebně čeká a v co doufá, avšak žádné jiné slovo než „život“ nedokáže v každém jazyce jasně shrnout to, po čem člověk nade vše touží. „Život“ označuje souhrn dober, po nichž člověk touží, a zároveň také všechno to, co tato dobra činí možnými, dosažitelnými a trvalými. Nejsou snad dějiny hluboce poznamenány křečovitým a dramatickým hledáním něčeho nebo někoho, kdo by byl schopen osvobodit člověka od smrti a zajistit mu život? Lidská existence zná okamžiky krize a únavy, rozčarování a nejasnosti. Jedná se o zkušenost nespokojenosti, která se odráží v mnoha literárních dílech i v dnešní filmové tvorbě. Ve světle takového soužení je snazší porozumět obzvláštním těžkostem dospívajících a mladých lidí, kteří se s chvějícím srdcem vydávají vstříc okouzlujícím příslibům i tomu

neznámému a nejasnému, co se nazývá životem. Ježíš přišel proto, aby poskytl definitivní odpověď na touhu po životě, kterou nebeský Otec vepsal při stvoření do našeho bytí. Jako vrchol zjevení vtělené Slovo zvolá: „Já jsem život,“ (Jan 14,6) a dále: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,10) O jaký život se ale jedná? Ježíšův záměr je jasný: jedná se o život samotného Boha, který překračuje všechny touhy, jež se mohou zrodit v lidském srdci (srv. 1 Kor 2,9). Vždyť milostí křtu jsme se stali opravdu Božími syny (srv. 1 Jan 3,1-2). Ježíš vyšel lidem vstříc, uzdravoval nemocné a trpící, osvobozoval posedlé a křísil mrtvé, daroval sebe samého na kříži a byl vzkříšen, a tak se zjevil jako Pán, původce a pramen života, který nepomíjí.

3. Každodenní zkušenost nám ukazuje, že život je navzdory žízni po dobru, která pulzuje v našem srdci, a touze po existenci, která proniká každý úd našeho těla, poznamenán hříchem a ohrožen smrtí. Když věnujeme jen trochu pozornost svému nitru a všimáme si obtížných situací, do nichž nás staví naše existence, zjišťujeme, že všechno v nás tíhne nad nás samé, všechno nás vyzývá, abychom překonali pokušení povrchnosti a beznaděje. A právě v tomto okamžiku je člověk volán k tomu, aby se stal učedníkem Toho, který jej nekonečně překračuje, a aby konečně vstoupil do pravého života. Existují podvodní proroci a falešní učitelé života. Jsou to zejména ti učitelé, kteří učí tomu, že je třeba vyjít z vlastního těla, z času a prostoru, protože jen tak je možno vstoupit do „pravého života“. Zavrhnou stvoření a ve jménu falešné duchovnosti vedou tisíce mladých po cestě neskutečného osvobození, které je pak přivádí do hluboké samoty a nechává je jako oběti vlastních iluzí a vlastního zla.

Na první pohled opačným směrem jdou učitelé „prchavého okamžiku“, kteří vyzývají k následování každého instinktivního hnutí nebo touhy, které se objeví v lidském srdci, a tak přivádějí lidského jedince k úzkosti plné neklidu, která je provázána nebezpečnými úniky do umělých rájů, jako je například droga. Existují také učitelé, kteří ukazují jako smysl života výlučně úsilí o vlastní sebeprosazení a úspěch, o hromadění peněz, dále pak v rozvoji osobních schopností, a to vše bez ohledu na ty druhé a bez ohledu na hodnoty, často dokonce i bez ohledu na hodnotu samostatného života. Tito falešní učitelé života, kterých je mnoho i v současném světě, předkládají člověku cíle, které nejenže nesytí, ale dokonce spíše prohlubují a vyostřují hlad, který šíří lidskou duši. Kdo tedy bude moci prozkoumat a nasytit lidské srdce? Kdo jiný než Ten, který je původcem života, může odpovědět na touhu, již On sám vložil do lidského srdce? On se přibližuje ke každému člověku, aby mu předložil zvěst o naději, která neklame. On je současně cestou i životem. Je totiž cestou, která vede k životu. Sami nejsme s to uskutečnit to, proč jsme byli stvořeni. Je v nás určitý příslib, na jehož realizaci prostě nestačíme. Avšak Boží Syn, který přišel mezi lidi, nás ujišťuje: „Já jsem cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6) Podle působivého výroku svatého Augustina Kristus „chtěl stvořit místo, kde by umožnil každému člověku, aby se setkal s pravým životem“. Tímto místem je jeho Tělo a jeho Duch, v němž je celé lidství vykoupeno, dosahuje odpuštění, obnovení a zbožštění.

4. Život každého z nás byl opravdu zamýšlen a chtěn ještě předtím, než povstal svět, a tak můžeme oprávněně říkat spolu se žalmistou: „Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš ... Tys přece stvořil mé ledví, utkal jsi mě v lůně mé matky.“ (Žl 139) Tento život byl od počátku v Bohu (srv. Jan 1,4), je to víra, která se daruje, která si neponechává nic pro sebe, nešetří se a svobodně se sdílí. Tento život je světlem, pravým světlem, „které osvěcuje každého člověka“ (srv. Jan 1,9). Je to Bůh, který přišel, aby postavil svoji cestu mezi námi (srv. Jan 1,14), aby nám ukázal cestu nesmrtelnosti, která přísluší Božím synům. Přišel, aby tuto cestu pro nás zpřístupnil. V tajemství své smrti na kříži a svého vzkříšení Kristus přemohl smrt a hřích, zrušil nekonečnou vzdálenost, která zela mezi každým člověkem a novým životem. Proto také zvolal: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když zemřel, neumře navěky.“ (Jan 11,25) To všechno pak Kristus naplňuje při vylévání svého Ducha, dárce života, ve svátostech, zejména pak při křtu, který je svátostí, jež činí z křehkého a pro smrt určeného daru přijatého od rodičů cestu směrem k věčnosti. Činí tak ve svátosti pokání, v níž se ustavičně obnovuje Boží život v člověku prostřednictvím odpuštění hříchů, v eucharistii, která je chlebem života (srv. Jan 6,27), jenž sytí živé a zpevňuje jejich kroky na pozemské pouti, takže dovoluje křesťanovi zvolat s apoštolem Pavlem: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

5. Nový život, který je darem vzkříšeného Pána, pak ozařuje každou oblast lidského života: v rodině, ve škole, na pracovišti, v každodenních činnostech a ve volném čase. Tento nový život začíná rozkvétat právě

teď a právě nyní. Znamením růstu v tomto životě je láska: „My víme, že jsme přešli ze smrti do života, a proto milujeme bratry,“ (Jan 3,14) a to účinnou láskou a v pravdě. Život rozkvétá v sebedarování těm druhým přesně podle toho, jaké kdo obdržel povolání: v služebném kněžství, v zasvěceném panenství, v manželství, takže všichni mohou na základě solidarity sdílet přijaté dary především s chudými a potřebnými. Ten, kdo je schopen narodit se znovu, je uschopněn spatřit Boží království (srv. Jan 3,3) a zasadit se ve vytváření společenských struktur, které by lépe odpovídaly důstojnosti každého člověka, v podpoře a ochraně kultury života proti každé podobě hrozby smrti.

6. Drazí mladí, i vy kladete otázku, kterou často slyším od mnoha vašich přátel: Jak a kde můžeme potkat tento život, jak a kde ho můžeme prožívat? Odpověď můžete najít vy sami, pokud se budete snažit věrně přebývat v Kristově lásce (srv. Jan 15,9). Pak skutečně zakusíte pravdivost jeho slova: „Já jsem ... život,“ (Jan 14,6) a budete moci nést všem tuto radostnou zvěst plnou naděje. On vás ustanovil svými vyslanci k vašim vrstevníkům. Příští Světový den mládeže v Denveru nám poskytne vhodnou příležitost, abychom společně přemýšleli nad tímto tématem, které zajímá všechny lidi. Je tedy třeba se připravit na toto důležité setkání především tak, že se rozhlédneme kolem sebe, abychom odkryli ona místa, na nichž je Kristus přítomen jako pramen života. Mohou to být farní komunity, skupiny a hnutí zabývající se apoštolskou činností, kláštery a domy řeholních rodin, ale také jednotlivé osoby, skrze něž, podobně jako se to přihodilo učedníkům na cestě do Emauz, Kristus dokáže zapalovat a otevírat srdce nadějí. Drazí mladí, v duchu vděčnosti se považujte za ty, kdo jsou přímo zapojeni do díla nové evangelizace, která zavazuje každého křesťana. Zvěstujte Krista, který „umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých“ (2 Kor 5,15).

7. Právě vám, mladí ze Spojených států, kteří budete hostiteli příštího Světového dne mládeže, se dostává té radosti, že obdržíte jako dar Ducha svatého setkání s mnoha hochy a děvčaty, kteří jako poutníci dorazí do vaší země. Na tuto událost se již horlivě připravujete jak po duchovní, tak po organizační stránce, v čemž se angažují všechny složky vašich církevních komunit. Z celého srdce si přeji, aby tak výjimečně důležitá událost přispěla k tomu, že v každém člověku vzroste nadšení a upevní se věrnost při následování Krista a při radostném přijímání jeho zvěsti, která je zřídlem nového života. Za tímto účelem vás svěřuji přesvaté Panně, skrze niž jsme přijali Původce života, Ježíše Krista, Božího Syna a našeho Pána.

Z celého srdce vám žehnám.

*Ve Vatikánu, dne 15. srpna 1992,
o svátku Nanebevzetí P. Marie.*

Jan Pavel II.